

Středoškolská technika 2024

Setkání a prezentace prací středoškolských studentů na ČVUT

Soudní proces s Adolfem Eichmannem a Ernst Recht

Anežka Brůžková

Gymnázium, Milevsko, Masarykova 183

Gymnázium, Milevsko, Masarykova 183

Soudní proces s Adolfem Eichmannem a Ernst Recht

Maturitní práce z dějepisu

Autor: Anežka Brůžková

Třída: 4.A

Školní rok: 2023/2024

Anotace

Maturitní práce se zabývá válečným zločincem Adolfem Eichmannem. Dále mapuje osud rodiny Kleinovy z Milevska a jejich příbuzného Ernsta Rechta, který byl jedním ze svědků v procesu s Adolfem Eichmannem.

Klíčová slova

Adolf Eichmann, soudní proces, židovství, genocida, obžaloba, druhá světová válka, Izrael, Ernst Recht, Gustav Klein, Regina Kleinová, Blanka Kleinová

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem maturitní práci vypracovala samostatně a na základě literatury a pramenů uvedených v Seznamu použitých zdrojů.

V dne

Obsah

Anotace3

Úvod6

1. Adolf Eichmann7

1.1. Život7

1.2. Kariéra7

1.3. Soudní proces v Izraeli8

1.3.1. Obhajoba8

1.3.2. Soudní proces10

1.3.3. Otázka lidických a ležáckých dětí v soudním procesu10

1.3.4. Rozsudek11

1.4. Eichmannova vazba na české země11

2. Rodina Kleinových a Ernst Recht13

2.1. Rodina Kleinových z Milevska13

2.2. Ernst Recht14

2.3. Výpověď Ernsta Rechta v procesu s Eichmannem14

Závěr16

Seznam zdrojů17

Přílohy18

Úvod

Jako téma maturitní práce jsem zvolila soudní proces s Adolfem Eichmannem a jeho nepřímou vazbu na historii jedné židovské rodiny z Milevska. Soudní proces s Adolfem Eichmannem představuje jedinečnou kapitolu v dějinách lidských práv. Eichmann, jeden z hlavních iniciátorů holocaustu, byl v roce 1961 předveden před izraelský soud kvůli své roli při organizaci deportací Židů do koncentračních táborů za druhé světové války.

V projektu Kameny zmizelých jsem se zabývala rodinou Kleinových z Milevska. Později jsem zjistila, že jejich blízký příbuzný Ernst Recht byl jedním ze svědků u soudu s Eichmanem. Našla jsem kontakt na žijící příbuzné této rodiny a ti mi poskytli výpověď Ernsta Rechta u soudu.

Ve své práci jsem se rozhodla shrnout základní informace o procesu s Eichmanem a zjistit, jak se v procesu angažoval český Žid Ernst Recht. Mým cílem bylo také najít a shrnout základní fakta o životě milevské rodiny Kleinových.

Během zpracovávání maturitní práce jsem využívala primární prameny, které jsem získala ve Státním okresním archivu v Písku a v rodinném archivu příbuzných Ernsta Rechta. Využila jsem také databáze přístupné na internetu, například na stránkách Památníku Terezín a na stránkách Geni. V první části práce, věnované postavě Adolfa Eichmana, jsem čerpala ze sekundární literatury, hlavně z publikací Eichmann a jeho zločiny od Davida Cesaraniho a Eichmann v Jeruzalémě od Hannah Arendtové.

1. Adolf Eichmann

1.1. Život

Otto Adolf Eichmann se narodil 19.března 1906 v Solingenu, průmyslovém městě v Porýní. Jeho otec Adolf Karl Eichmann, narozen 1878, pracoval jako účetní v elektropodniku. Eichmann na něj vzpomíná s láskou. Ve svých pamětech Adolf zmiňuje o otci: „Otce uznávám jako bezvýhradnou autoritu.“ Matka, Marie Eichmannová (rozená Schefferlingová), se starala o domácnost. Adolf měl 4 bratry jménem Emil, Helmuth, Irmgard a Otto.¹

1.2. Kariéra

Nic z dochovaných osobních materiálů ani jeho rozsáhlých autobiografických zápisků, rozhovorů a výslechů nenasvědčuje tomu, že se jeho dětství jakkoli vymykalo normálu.²

Vliv na jeho vývoj měl především domov, církve, škola a příbuzní. Prvního dubna 1932 se Eichmann stal členem nacistické strany s pořadovým číslem 899895. Formálně za člena byl přijat o sedm měsíců později. Obdržel číslo 45326.³

V srpnu 1938 byl jmenován do čela židovského vystěhovaleckého úřadu ve Vídni.⁴ Jeden z jeho vystěhovaleckých plánů byl unést židovské představitele a zamknout je v pokojích, dokud nevypracují plán vystěhování rakouských Židů. Dříve než Židé mohli opustit zemi, museli uhradit řadu služeb, obecních i státních daní a poplatků. Vzhledem k tomu, že výjezdní povolení mělo omezenou platnost, často propadlo dříve, než se všechny okolní věci vyřešily. Eichmann vymyslel, že se jednotlivé referáty a úřady zabývající se židovskými obyvateli uspořádají v jedné budově, aby vše mohlo být rychle vyřešeno.

¹ CESARANI, David. *Eichmann: jeho život a zločiny*. Ecce homo. Praha: Argo, 2008. str. 28

² CESARANI, David. *Eichmann: jeho život a zločiny*. Ecce homo. Praha: Argo, 2008. str. 28

³ CESARANI, David. *Eichmann: jeho život a zločiny*. Ecce homo. Praha: Argo, 2008. str. 39

⁴ CESARANI, David. *Eichmann: jeho život a zločiny*. Ecce homo. Praha: Argo, 2008. str. 69

Eichmann byl v červenci povýšen na nadporučíka SS a vrchního sektoru SD Dunaj. Když v květnu 1939 opouštěl Vídeň, chlubil se, že legálně vystěhoval bezmála 100 tisíc rakouských Židů. A několik dalších do Palestiny nelegálně.

„Židovský problém“ však po začátku války zvyšoval svou naléhavost, protože hranice byly uzavřeny. V průběhu října 1939 Eichmann deportoval tisíce Židů z Německa, Rakouska a českých zemí do polského Niska nad Sanem. I tak to bylo málo a Eichmann s Heydrichem dostali za úkol vystěhovat 300 tisíc Židů z Říše. Jeden z návrhů bylo přesunout Židy na Madagaskar, francouzskou kolonii. Nakonec se ale od plánu opustilo. To byla Eichmannova poslední snaha, jak Židům podle jeho slov pomoci. Posledním konečným řešením židovské otázky bylo vyvražďování. Na konferenci ve Wannsee v lednu 1942 se o celoevropské genocidě definitivně rozhodlo.⁵ To už byl Eichmann v čele tzv. židovského referátu označeného IV B 4 Hlavního úřadu říšské bezpečnosti.

Na konci války se Eichmann ukryl a s pomocí Vatikánu se mu podařilo uprchnout do Argentiny. Tam byl v roce 1960 vypátrán izraelskou tajnou službou.

1.3. Soudní proces v Izraeli

Adolfa Eichmanna zajali večer 11. května 1960 na jednom předměstí v Buenos Aires. Devět dní nato jej dopravili letadlem do Izraele. 11. května 1961 ho postavili před soud v Jeruzalémě a byl obžalován v patnácti bodech. „Spolu s ostatními“ páchal po celou dobu existence nacistického režimu a zejména pak během druhé světové války zločiny proti židovskému národu, zločiny proti lidstvu a válečné zločiny.⁶

1.3.1. Obhajoba

Zákon o potrestání nacistů a kolaborantů z roku 1950, o nějž se obžaloba opírala, praví, že „ten, kdo spáchal některý z těchto zločinů..., bude potrestán smrtí“. Na všech patnáct bodů Eichmann odpověděl: „Ve smyslu obžaloby nevinně.“ Ale v jakém smyslu si Eichmann myslel, že vinně je? Na tuto otázku odpověděl Eichmannův advokát dr. Robert Servatius z

⁵ CESARANI, David. Teichman: jeho život a zločiny. Ecce homo. Praha: Argo, 2008. str. 72-73

⁶ ARENDT, Hannah. Eichmann v Jeruzalémě: zpráva o banalitě zla. Přeložil Martin PALOUŠ. Knihovna politického myšlení. Praha: OIKOYMENH, 2019. ISBN 978-80-7298-367-4. str.33

Kolína nad Rýnem: „Eichmann se cítí vinen před Bohem, nikoliv před zákonem.“ Eichmann se bránil: „Se zabíjením Židů jsem neměl nic společného. Nikdy jsem žádného Žida a nikoho jiného nezabil. Ani jsem nikdy k ničemu takovému nepodal rozkaz.“⁷

Svůj vstup do NSDAP odůvodnil takto: „Bylo to, jako by si mě strana sama připočetla do svých řad, proti mému očekávání a také aniž bych se sám nějak rozhodl. Stalo se to rychle a náhle.“ Neměl čas, a ještě méně chuť opatřovat si nějaké náležité informace. Neznal ani program strany, ani nikdy nečetl *Mein Kampf*. Kaltenbrunner mu prostě poradil: „A proč nevstoupíte do SS?“ A on odpověděl: „Proč ne.“ Tak se to stalo a víc k tomu asi říct nelze.⁸

Soud trval čtyři měsíce, podle předložených důkazů a výpovědí svědků nebylo těžké dokázat, že jeho pravomoci byly mnohem větší, než se snažil on sám před soudem tvrdit. Eichmann vypracoval pro Heydricha koncept jeho zásadního projevu pro konferenci ve Wannsee z 20. ledna roku 1942 a sepsal protokol konference. Dále byl pravděpodobně iniciátorem použití plynu Cyklonu B při usmrcování Židů. Eichmann se během procesu odvolával na norimberské zákony. V těchto bodech obžaloba nepopřela jeho obhajobu, ale jak již bylo zmíněno, o autorech těchto zákonů se odmítala zmiňovat.⁹

Eichmann se snažil sám sebe před soudem vykreslit jako prostého úředníka, který vykonával příkazy shora. Ale je známo, že Eichmann pobýval ve své kanceláři v Berlíně opravdu málo, neboť často pendloval mezi Berlínem, Prahou a Vídní. Během těchto cest se setkával se svými podřízenými přímo ve vyvražďovacích střediscích a s celým procesem konečného řešení byl více než dobře obeznámen, dokonce se Židy uvězněnými v koncentračních táborech mluvil. Navíc nákup cyklonu B (plyn, kterým docházelo k vraždění Židů v plynových komorách) mělo na starost také Eichmannovo oddělení. Ačkoli kontakt se sionistickými činiteli byl po roce 1941 stále menší, neznamená to, že s nimi do pravidelného kontaktu nepřicházel.¹⁰

⁷ ARENDT, Hannah. *Eichmann v Jeruzalémě: zpráva o banalitě zla*. Přeložil Martin PALOUŠ. Knihovna politického myšlení. Praha: OIKOYMENH, 2019. ISBN 978-80-7298-367-4. str. 33

⁸ ARENDT, Hannah. *Eichmann v Jeruzalémě: zpráva o banalitě zla*. Přeložil Martin PALOUŠ. Knihovna politického myšlení. Praha: OIKOYMENH, 2019. ISBN 978-80-7298-367-4. str. 49

⁹ AMZV, Zprávy ZÚ, Tel Aviv 1960-66, 67, Mimořádná politická zpráva, Věc: Proces s Adolfem Eichmannem, zpracoval: Miroslav Svoboda, 11. 9. 1961, č. 030428/61-9

¹⁰ Cesarani David, *Eichmann: Jeho život a zločiny*, Argo 2008, strany 151-152

1.3.2. Soudní proces

Jako největší důkaz Eichmannovy obžaloby se u soudu v Jeruzalémě uváděla událost ze září roku 1941. Jednalo se o telefonní rozhovor mezi Eichmannem a Franzem Rademacherem, tehdejším vedoucím referátu židovských záležitostí na ministerstvu zahraničí. V Srbsku došlo k pozatýkání 8000 Židů, ministerstvo zahraničí v Bělehradě žádalo jejich přesun do Rumunska nebo na východ. Eichmann reagoval zprávou, že toto není možné. Přišel však s alternativním řešením – navrhl Židy postřílet. První hromadné popravy byly vykonány mezi 9. - 10. říjnem téhož roku.¹¹

Na stranu obžaloby bylo povoláno 114 svědků a bylo předloženo 1434 dokumentů. Naopak na straně obhajoby vystoupilo 16 svědků a bylo předloženo 109 dokumentů. Svědci obžaloby vypovídali v největší míře o hrůzách, které zažili, a odporu proti nacistům. Tyto hrůzy byly doloženy ve všech zemích, kde nacisté působili – v Německu, v Rakousku, v Čechách, v západní Evropě, v Polsku a v okupovaných oblastech Sovětského svazu. Dále následovaly výpovědi svědků z koncentračních a vyhlazovacích táborů. Tato část soudního procesu samozřejmě nejvíce zapůsobila na veřejnost, což byl i záměr. Během těchto výpovědí bylo slyšet pláč a vzlyky napříč soudní síní.¹²

1.3.3. Otázka lidických a ležáckých dětí v soudním procesu

Důvod, proč je osud lidických dětí významný v Eichmannově procesu, je fakt, že to byly jediné konkrétně jmenované oběti v celé obžalobě. Eichmannovou vinou na osudu lidických dětí se zabýval dvanáctý bod z patnácti bodů obžaloby, byl obviněn z vraždy 90 dětí odvezených po vypálení Lidic a Ležáků.

Ke dvanáctému bodu obžaloby bylo předloženo celkem 10 dokumentů. Když byly lidické děti převezeny do Lodže, tehdejší velitel přesídlovacího úřadu v tomto městě se obrátil na Eichmanna s dotazem, co má s těmito 88 dětmi dělat. Osm těchto dětí bylo vhodných pro „poněmčení“, zbytek ne. Odpověď samotného Eichmanna se v tomto případě nedochovala. Další dotaz se týkal dvanácti ležáckých dětí, zde se již Eichmannova odpověď dochovala.

¹¹ Cesarani David, Eichmann: Jeho život a zločiny, Argo 2008, strany 111–112

¹² AMZV, Zprávy ZÚ, Tel Aviv 1960–66, 67, Mimořádná politická zpráva, Věc: Proces s Adolfem Eichmannem

Odpověděl, že tyto děti jsou určené pro tzv. Sonderbehandlung (zvláštní zacházení), tedy pro vyhlazení. Žádné z těchto dětí se po válce domů nevrátilo. Obžaloba uvedla, že zpočátku Eichmann dokonce popíral, že by měl s lidickými či ležáckými dětmi vůbec co dočinění. Dokonce tvrdil, že se situací lidických dětí byl obeznámen až po válce.¹³

1.3.4. Rozsudek

Pětičlenný senát Nejvyššího soudu v Izraeli rozhodl dne 15. prosince 1961 o Eichmannově vině ve všech patnácti bodech obžaloby a Eichmann byl odsouzen k trestu smrti. Tohoto dne skončil soud, který je dodnes vnímán jako jeden z nejzásadnějších soudních procesů v historii. Soudní proces zkoumalo mnoho odborníků napříč obory – z pohledu psychologického, právního, sociologického, žurnalistického a v neposlední řadě samozřejmě historického. Soudní proces s Adolfem Eichmannem byl naprostou raritou, neboť v dřívějších soudech s nacistickými zločinci docházelo ke zkoumání pouze konkrétní části jejich viny na holocaustu. V tomto procesu byl holocaust hlavním předmětem obžaloby a Eichmann byl označen za jeho ústřední postavu, což zapříčinilo pozdější zkoumání holocaustu jakožto celku. Navíc vzhledem k místu, kde se tento soud konal, si lze všimnout i vedlejších zájmů samotného Izraele. Tento stát byl existenčně závislý na osudu židovského obyvatelstva a tento soudní proces pomohl k jeho ustanovení v mezinárodním měřítku.¹⁴

1.4. Eichmannova vazba na české země

V roce 1935 se v bavorském Pasově oženil Adolf s českou Němkou Veronikou Lieblovou z Českých Budějovic a obřad konal v kostele. Za války se jeho vztah k rodině vzdálil, především kvůli jeho funkci a pobytu v různých částech Říše. Rodina Eichmannových bydlela v Praze v ulici U Laboratoře ve vile, která před válkou patřila Židům. Podle jednoho Adolfa podřízeného se začaly jevit znaky manželské krize, protože si své choti přestával vážit, což však veřejně přiznat nemohl, protože by to bylo jeho nadřízenými posuzováno negativně, a to mimo jiné už proto, že byl otcem tří nordicky čistých synů, z nichž se v budoucnu měli stát bojovníci za nacionálně socialistické ideje.

¹³ AMZV, Zprávy ZÚ, Tel Aviv 1960-66, 67, Mimořádná politická zpráva, Věc: Proces s Adolfem Eichmannem

¹⁴ Kohout David, Holocaust před soudem – padesát let od skončení trestního procesu s Adolfem Eichmannem v Izraeli, Právněhistorická studie, Praha: Karolinum, 2013, 432 s., s 97-137, s. 97

Po válce a pádu Říše se jejich cesty na čas rozešly. Veronika vzpomíná, „Plakala jsem a muž mi kladl na srdce, abych byla statečná, a hlavně se starala o děti.“ Od manžela dostala ampule s jedem – jednu pro ni a tři pro každého ze synů. Přišlo také doporučení: Rozkousněte to, jen když vás chytnou Rusové. Když přijdou Američané nebo Britové, můžete zůstat naživu. Po Eichmannovi se slehla zem.

Ještě v roce 1945 se pod jménem Otto Eckmann vzdal americké hlídce, ale podařilo se mu uprchnout z vězeňského tábora. V roce 1950 zmizel v Argentině. Vybral si nové jméno: Ricardo Klement. Kontaktoval ženu a nabídl jí, aby i s dětmi přijela. Pod svým dívčím jménem Lieblová si vyžádala německý pas, vyřídila víza a zmizela v Argentině.¹⁵

V knize od Stanislava Motla *Oběti a jejich vrazi* jsou informace o spojení mezi Eichmannem a českým důstojníkem Karlem Lukášem, kteří byli švagři, neboť měli za manželky sestry Lieblovy. Karel Lukáš, pracující v armádě a později v Zeměpisném ústavu, mohl Eichmannovi poskytnout vojenské informace. Spolu se svou ženou Marií Lukášovou sdílel s Eichmannovými rodinou vilu na Ořechovce v Praze.

Autor uvádí, že Lukášovi žili v Československu pohodlně dokonce i po válce. Karel Lukáš byl propuštěn, ale pracoval dál jako geodet. I Simon Wiesenthal požadoval, aby nebyl potrestán, protože chápal, že chránil svou rodinu, i když jejich morální zodpovědnost odsuzoval. Karel Lukáš přežil Eichmanna o dvacet let.¹⁶

¹⁵ <https://www.casopisbarbar.cz/historie/ma-laska-adolf-eichmann>

¹⁶ Ukázka z knihy Stanislava Motla *Oběti a jejich vrazi*

2. Rodina Kleinových a Ernst Recht

2.1. Rodina Kleinových z Milevska

Tříčlenná rodina Kleinových, která se stala obětí druhé světové války a na jejímž osudu se podepsal i Adolf Eichmann, žila v Milevsku v budově č. p. 392 a ulici Sokolovská.¹⁷ Budova dříve sloužila k výrobě lihu, a to až do roku 1875, od roku 1886 zde byl provozován obchod se zemědělskými stroji a nářadím. V roce 1898 dům koupil Hynek Vrkoč, který ho následně roku 1907 předal Hugovi Vrkočovi. Od r. 1919 byl provozovatelem švagr Huga Vrkoče Julius Bloch. V budově byla také výroba lihovin.¹⁸ A právě době první republiky se sem přestěhovala rodina Kleinova.¹⁹

Hlavou rodiny byl Gustav Klein, který se narodil 24. ledna 1901 v Lažanech na Plzeňsku Leopoldovi a Katharině Kleinovým.²⁰ Živil se jako obchodník se železem.²¹ Regina Kleinová, rozená Reichtová, se narodila podle údajů v Databázi politicky a rasově pronásledovaných osob a v databázi Geni 4. listopadu 1905 v Kamenném Újezdu na Plzeňsku.²² Některé zdroje však udávají 5. listopad 1906.²³ Pocházela z 5 sourozenců, z nichž bratr Ernest Recht jako jediný přežil druhou světovou válku.²⁴ Dcera Reginy a Gustava Blanka Kleinová se narodila 11. června 1931 v Milevsku.

Celá rodina se stala obětí holokaustu. Nejprve byli všichni Kleinovi 16. listopadu 1942 odvezeni transportem Cb z Tábora do Terezína. Tento transport převážel 619 osob, z něhož později 580 lidí zahynulo v různých koncentračních táborech a 39 přežilo. Jejich transportní číslo bylo 515, 516 a 517. Terezínské ghetto se stalo pro Gustava Kleina posledním bydlíštěm. Údaje v Databázi politicky a rasově pronásledovaných osob prozrazují, že 16.

¹⁷ ŠINDELÁŘ, Vladimír. Židé na Milevsku. Vydáno: 2005, Milevské muzeum

¹⁸ PEŠTA, Jiří. Hospůdky, výčepy a hostince starého Milevska. Vydáno: 2011, Milevské muzeum

¹⁹ <https://collections.yadvashem.org/en/names/5413665>

²⁰ <https://www.geni.com/people/Gustav-Klein/6000000044413567907>

²¹ ŠINDELÁŘ, Vladimír. Židé na Milevsku. Vydáno: 2005, Milevské muzeum

²² <https://www.geni.com/people/Gustav-Klein/6000000044413567907>

²³ Milevský kraj, 1947, č. 1, dostupné na <https://kramerius.cbvk.cz/view/uuid:d1f01c26-157e-4bb8-9691-cc8cf59495f8?page=uuid:588caf1a-2fd2-11e4-a6cc-001b63bd97ba>

²⁴ Ze vzpomínek: Roni Naaman. Archiv autora

prosince.1942, tedy zhruba měsíc po příjezdu, zde ve svých 41 letech zahynul²⁵. Důvod jeho smrti je neznámý, nabízí se několik teorií. K usmrcení mohl vést odpor k pracovním povinnostem, možný je ale i pokus o útěk či nemoc způsobená špatnými hygienickými poměry v ghettu.

Reginu a Blanku čekal jiný osud. 6. září 1943 byly obě zařazeny do transportu Dm směřujícího do Osvětimi-Birkenau. Spolu s nimi jela i tříčlenná rodina doktora Roubíčka z Milevska. Všechny 2528 vězňů tohoto transportu bylo umístěno do tzv. rodinného tábora, kde žili do 8. března 1944, kdy byli vězni tohoto transportu v noci na 9. března bez selekce povražděni. Mezi nimi byly pravděpodobně také Regina a Blanka Kleinovy.

2.2. Ernst Recht

Bratr Reginy Ernst Recht se narodil 2. dubna 1902 v Kamenném Újezdu..²⁶ Jeho ženou byla Josephine. Podařilo se mu přežít druhou světovou válku, a to v úkrytu. Podle vzpomínky jeho příbuzného Roni Naaman mu úkryt poskytl německý lékař. „*Ve skutečnosti ho zachránil nacistický lékař, který byl v Praze, a Ernestova osobnost ho natolik zasáhla, že mu dal klíče od svého bytu, aby se v něm schoval. Po válce se setkali u něj doma v německém Freiburgu.*“ Ernst Recht se po válce přestěhoval do Izraele. V roce 1961 zde proběhl soudní proces s nacistickým zločincem Adolfem Eichmannem, kde Ernst Recht vypovídal jakožto svědek.²⁷ V Izraeli Ernest 24. května 1964 v 62 letech zemřel.²⁸

2.3. Výpověď Ernsta Rechta v procesu s Eichmannem

Ernst byl jedním ze 110 svědků v soudním procesu. Ernestova výpověď se týká různých praktik spojených s konfiskací majetku Židů během druhé světové války, tzv. Treuhandstelle, včetně vyvlastňování knih, nábytku a uměleckých předmětů. Popisuje, jak převzali deportovaným Židům klíče od jejich bytů a následně majetek převáželi do Říše, v některých případech si byty i jejich mobiliář nacisté odkupovali za výrazně nižší ceny. Byly zde

²⁵ <https://www.pamatnik-terezin.cz/vezen/te-klein-gustav-3>

²⁶ <https://www.geni.com/people/Ernst-Recht/6000000058327240860>

²⁷ Ze vzpomínek: Roni Naaman. Archiv autora

²⁸ <https://www.geni.com/people/Ernst-Recht/6000000058327240860>

zmíněny i nezákonné příkazy a praktiky, které měly udržet ty nejcennější předměty skryté a zachovat jejich hodnotu. Ernst jednou dostal rozkaz od Adreeva (majitele knihovny), aby všechny cenné věci uschoval. Tyto rozkazy a praktiky probíhaly i ve spojitosti se synagogami. O všech věcech nebyla veřejnost informována.²⁹

²⁹ <https://youtu.be/f4Mk17zSq5c?si=us5HjID1yc32NK4i>

Závěr

V teoretické části jsem se dostala k samotnému životu Adolfa Eichmanna a následně jeho zločinům. Teoretická část zmiňuje jeho dětství, kariéru a především samotný soudní proces a jeho výpověď. Zaujalo mě, že kolik měl Eichmann vazeb na české země, jak osobních, tak i „profesních“, například podíl na vraždě dětí z Lidic a Ležáků. Snažila jsem se vystihnout Eichmannovu osobnost, především pak jeho lhostejnost vůči svým zločinům a snahou vyvinit se z celého případu.

V praktické části popisuji stručně život tříčlenné rodiny Kleinových, která se stala obětí páchaných zločinů. Rodina žijící před válkou v Milevsku bohužel ničím výjimečným nevynikala, proto byl problém něco o jejich životě najít. I tak si ale myslím, že jsem ty nejdůležitější informace vyhledala, analyzovala a sumarizovala. Dále jsem našla informaci o účasti svědka s českými kořeny Ernsta Rechta v procesu s Eichmannem a shrnula jeho svědeckou výpověď.

Myslím si, že nejdůležitější je si odnést povědomí o těchto tragických událostech v historii, jejichž hrůzy odnášeli ti nejméně vinní. Jednalo se o období, kdy některé skupiny obyvatel přišly o jakákoliv základní lidská práva.

Zločiny té doby jsou připomínkou toho, jak snadno může být lidská svoboda a spravedlnost zničena, když není dostatečně chráněna pro každého jednotlivce a pro každou náboženskou, sociální nebo národnostní skupinu.

Seznam zdrojů

Knihy

CESARANI, David. *Eichmann: jeho život a zločiny*. Ecce homo. Praha: Argo, 2008. ISBN 978-80-7203-951-7.

ARENDT, Hannah. *Eichmann v Jeruzalémě: zpráva o banalitě zla*. Přeložil Martin PALOUŠ. Knihovna politického myšlení. Praha: OIKOYMENH, 2019. ISBN 978-80-7298-367-4.

ŠINDELÁŘ, Vladimír (ed.). *Židé na Milevsku*. [Milevsko]: Milevské muzeum, 2005. ISBN 80-239-5536-5.

PEŠTA, Jiří. *Hospůdky, výčepy a hostince starého Milevska: (dějiny milevského pohostinství do roku 1948)*. Milevsko: Milevské muzeum, 2011. ISBN 978-80-260-1064-7.

KOHOUT, David. *Holocaust před soudem – padesát let od skončení trestního procesu s Adolfem Eichmannem v Izraeli, Právněhistorická studie, Praha: Karolinum, 2013*

Ukázka z knihy Stanislava Motla *Oběti a jejich vrazi*

Internetové stránky

<https://www.yadvashem.org/yv/en/exhibitions/eichmann/witnesses.asp>

<https://www.pamatnik-terezin.cz/>

<https://www.geni.com/people/Ernst-Recht/6000000058327240860>

Milevský kraj, 1947, č. 1, dostupné na <https://kramerus.cbvk.cz/view/uuid:d1f01c26-157e-4bb8-9691-cc8cf59495f8?page=uuid:588caf1a-2fd2-11e4-a6cc-001b63bd97ba>

https://karolinum.cz/data/clanek/1131/PHS_43.97-137.pdf

<https://www.casopisbarbar.cz/historie/ma-laska-adolf-eichmann>

Orální zdroje

Ze vzpomínek: Roni Naaman. Archiv autora

Filmy

Operace Eichmann (2018)

Adolf Eichmann: Dáblova zpověď (2021)

Přílohy

Obrázek 1 Dům, kde rodina Kleinových před válkou žila, druhý zprava

לרשום חללי השואה והנכורה

ישראלים, חלקם חסרי כלכלה

[illegible]

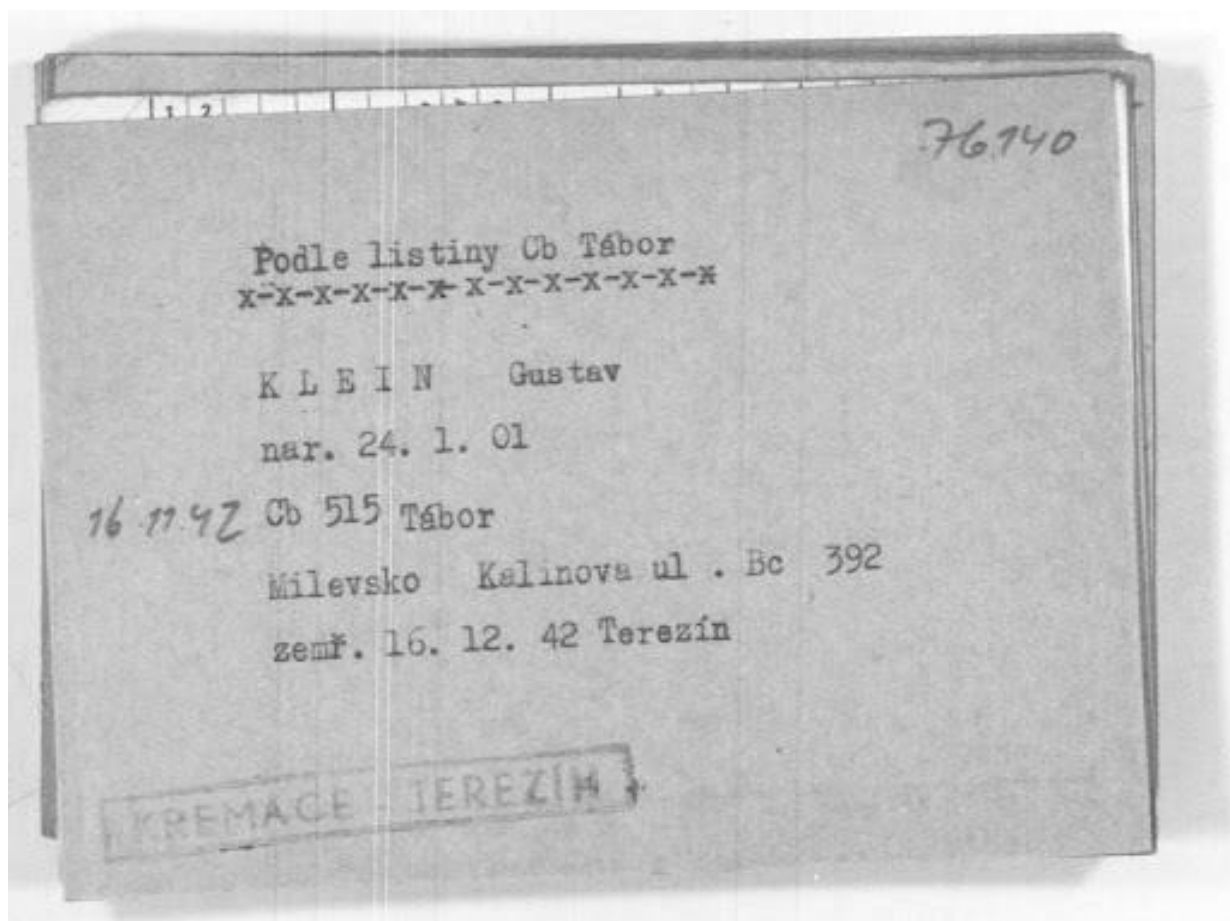
Obrázek 2 Soubor Yad-Vachem, Gustav Klein

לרשום תלמי השואה והגבורה

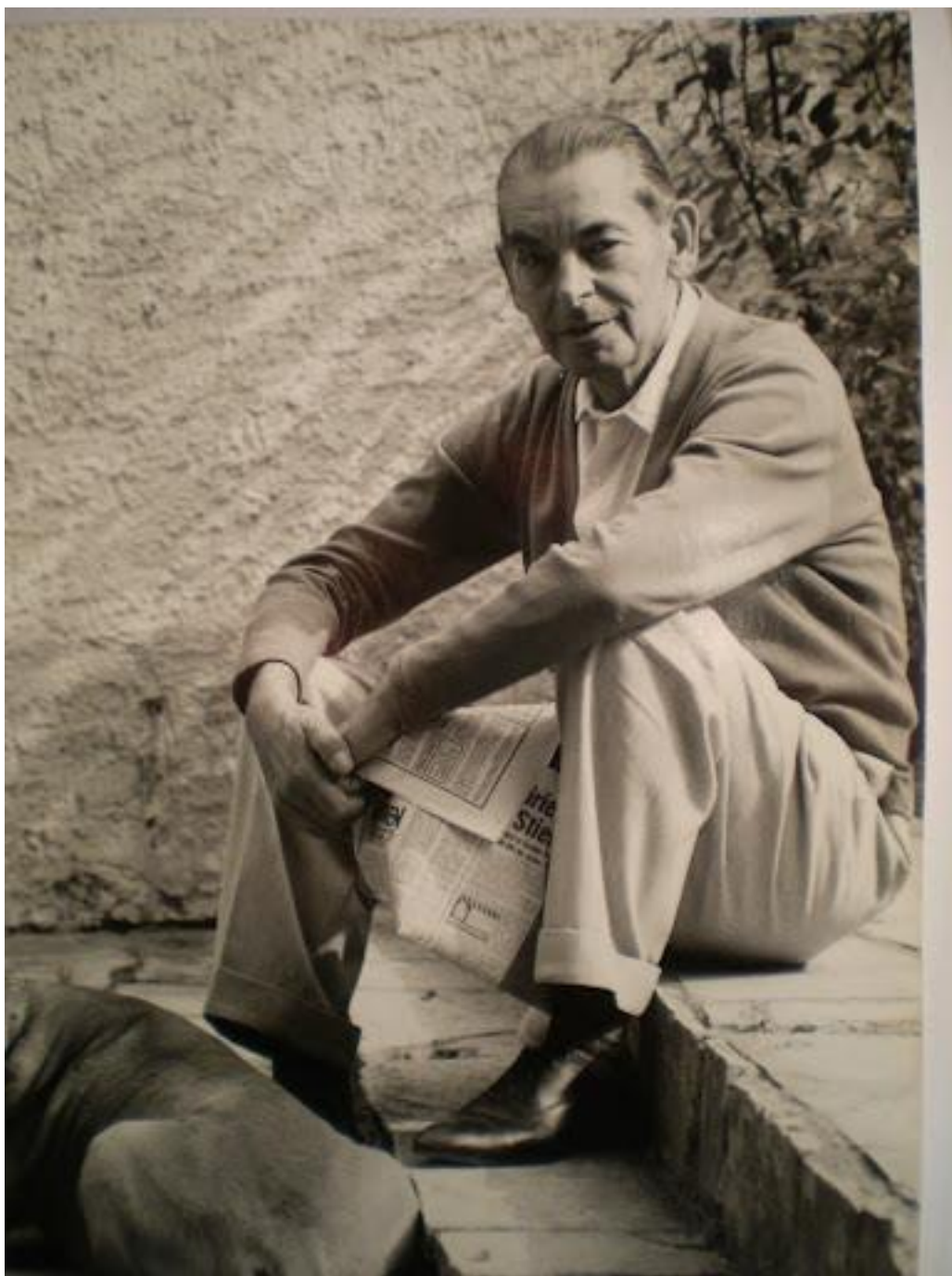
יְהוֹשֻעַ לֵאמֹר וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע הָעָם בְּכָל הַיָּמִים הָאֵלֶּה

[illegible]

Obrázek 3 Soubor Yad-Vachem, Regina Kleinová

Obrázek 4 listina o kremaci Gustava v Terezíně 16. 12. 1942

Obrázek 5 Ernst Reiter v Praze

Obrázek 6 Svatební den Ernsta a jeho ženy Josephiny